

Žít podle svých představ až do smrti nelze.

Anebo také ano.

Jsme domov s více než 20letým působením a toto byla naše cesta k tomu, jak jsme se dostali k péči, která je zde pro klienta. Došli jsme k poznání, že v závěru života je nejzásadnější respektovat a plnit přání klienta, jeho blízkých.

Jak to celé začalo? Když se ohlédneme zpět, byli jsme přesvědčeni o tom, že pečujeme dobře. Byli jsme spokojení pečující, ale co si budeme povídat, svoje mozky jsme si s tím příliš nelámali. Klienti vypadali spokojeně, rodiny také.

Pojem paliativní péče rezonuje v naší společnosti již delší dobu. My jsme jej však nepoužívali, řídili jsme se intuicí a pečovali o naše seniory, jak nejlépe jsme uměli. Tak jsme si to alespoň mysleli.

Když jste tým, který stagnuje, potřebujete opravdu dobrého vůdce. Takového máme a přihlašuje nás do zmíněného projektu, protože má velmi mnoho zkušeností a jeho vizí je ***láskyplná péče až do konce***.

Oslavujeme, že nás přijali do projektu. Jsme velmi nadšení, ale vůbec netušíme, co nás čeká. Projekt plně strhává naši pozornost. Vytváříme realizační tým a začínáme se scházet jako nikdy dřív. Podporuje nás mentorka, předává zkušenosti, je nám oporou a rádcem. Do této chvíle jsme si byli jisti v „kramflecích“, ale teď víme, že jsme byli profesně „zamrzlí“. Péči jsme poskytovali z pohledu toho, jak by to mělo být, ne jak si přeje klient.

„A paliativní péče tedy neznamená být pasivní?“ Procitáme po prvním odborném vzdělávání. Nasáváme poznatky ze stáží a otevírají se nám oči. Najednou chápeme rozdíl mezi poskytováním paliativní péče u geriatrických klientů a vyvracíme si mnoho mýtů.

Díky projektu jsme pochopili, že komunikace je velmi důležitá a také vzájemný respekt, **naprosto se změnila kultura naší organizace.**

Nasloucháme přáním klientů, učíme se ptát a pojmenovat jejich potřeby, jejich obavy, které mnohdy klient sám od sebe nesdělí.

Několikrát se neshodujeme, mnohokrát se rozdělujeme a málem nespojíme. Je toho někdy až příliš. Objevují se hádky, usmiřování, to vše je velmi náročné, ale v důsledku potřebné, protože pak přijde společný smích, pláč, dotýkáme se vlastních představ o životě a umírání.

Přichází paliativní lékařka. Podává pomocnou ruku, nabízí zkušenosti z nemocniční paliativní péče.

Organizujeme první vzpomínkové setkání s pozůstalými, při kterém pan farář slouží první pobožnost za zemřelé a my čteme nádherné medailonky o životě klientů, kteří už s námi nejsou.

Psycholožka podporuje naše klienty a dává jim pocit bezpečí.

Tolik propojených profesionálů u nás nikdy nebylo. Snažíme se vnímat každický detail. Učíme se vést sebetěžší rozhovory. Často máme pocit, že neděláme nic jiného, než že vnímáme, cítíme a slyšíme.

Pak najednou, na konci toho všeho, zjišťujeme, jak daleko jsme, že jsme si jistější a jdeme stále kupředu.

Jsme vděčni za to, co nám projekt přinesl. Stálo to za to!

Smrt našich klientů už nás neděsí, protože víme, že paliativní péče je o naději. Je o naději v každický hezký okamžik, byť v závěru života a cítíme, jak blahodárné je být spolu. Stal se z nás pevný tým, dokážeme se vzájemně podpořit, diskutovat, stali jsme se odpovědnými. Úděl neseme společně a je nám v tom dobře a všichni jsme toho součástí.

Jakmile se rozjede vlak, který žene kupředu tolik pozitivních změn, lze jej jen stěží zastavit.